

NA SLOVÍČKO

700. výročí narození Karla IV.

Karel IV. (1316 – 1378), český král a římskoněmecký císař, syn Jana Lucemburského a Elišky Přemyslovny. Byl pokřtěn jménem Václav, ale ve Francii, kde byl vychován, přijal jméno Karel. Do Čech se vrátil jako markrabě moravský, po smrti otce se roku 1346 stal českým králem.

Byl mimořádně vzdělaným panovníkem, uměl číst a psát, ovládal pět jazyků, podporoval literaturu a umění (sám napsal několik spisů, mj. autobiografii Vita Caroli), byl hluboce duchovně založený. Posiloval význam Českého království (zavedl označení soustátí České koruny) a Prahy – 1344 zřídil pražské arcibiskupství (první arcibiskup Arnošt z Pardubic), 1348 založil univerzitu a Nové Město, zahájil výstavbu katedrály sv. Víta, přestavbu královského paláce na Hradě i Vyšehradě (stavitelé Matyáš z Arrasu

a Petr Parléř), vybudoval kamenný most (1357). Sestavil nový korunovační řád a nechal zhotovit Svatováclavskou korunu. 1348 byl položen i základní kámen hradu Karlštejn, v němž byly uloženy říšské korunovační klenoty a vzácná rozsáhlá kolekce svatých ostatků.

Karel IV. byl čtyřikrát ženatý (manželky Blanka z Valois, Anna Falcká, Anna Svidnická a Alžběta Pomořanská), měl 12 dětí a dokázal výhodně využívat jejich sňatků. Historicky nejznámější jsou synové Václav IV. a Zikmund Lucemburský a dcera Anna Lucemburská, která se stala anglickou královnou.

Karel IV. je považován za jednoho z nejvýznamnějších středověkých evropských panovníků. Už v pohřební řeči byl poprvé nazván Otcem vlasti.

Žáci VII. B z internetových zdrojů

V pátek 6. 5. se na naší škole uskutečnil projekt o Karlu IV. My žáci II. stupně jsme si mohli vybrat k jakému vyučujícímu chceme jít. Projekt byl rozdělen do dvou bloků. U paní učitelky Smetanové se dívali na dokument o Karlu IV. a poté jsme vyráběli plakáty související s nějakou činností Karla IV. na českém území. Pro ty, kteří měli hotovo, byla připravena křížovka a závěrečný kvíz. U pana učitele Holého jsme nejdříve začínali testem o tom, co víme o Karlu IV. A poté jsme vyráběli vlastní křížovku. U paní učitelky Vodičkové jsme se dívali na muzikál Noc na Karlštejně a přitom jsme vyráběli plakáty našeho Otce vlasti. Projekt se nám moc líbil a doufáme, že nás takový projektů čeká ještě více.

Sabina Cioleková, Tereza Morávková a Nikola Dupáková VII. B

Uvnitř čísla:	
Karel IV. - kvíz	2
Mikulášovy patálie v 5.A	3
Jazykový kurz Borovice	4
Jazykový kurz Borovice	5
Proč Borovice?	6

Ráno jsem přišla do školy s doprovodem, protože jsem měla zlomenou nohu a můj kamarád Filip mi pomohl s taškou. První hodinu jsme měli s Filipem výtvarnou výchovu a malovali jsme korunovační klenoty. Měli jsme paní učitelku Hudečkovou a byli jsme dole v šatnách v učebně angličtiny. Druhá dvouhodinová byla s paní učitelkou Kynclovou úplně nahoře ve třetím patře. Učili jsme se o životě Karla IV. A nakonec jsme dělali plakát o životě Karla IV., který je zde vystavený. Bylo to super, těším se na příští rok.

Míša Heráková VII. B

V pátek 6. 5. se konal projektový den o Karlu IV. Každý žák z druhého stupně se zapsal na jednotlivá témata s různými učiteli. Každý se mohl zapsat, kam chtěl. Projekty začaly v 7.50 a trvaly celý den. U paní učitelky Jonášové jsme zkoumali stavební materiály Karlova mostu, u paní učitelky Vintrové rodokmen Karla IV. Bylo několik různých stanovišť, škoda že jsme si mohli vybrat jenom dvě.

Julie Nykodýmová, Veronika Mrázová VII. B

Je to pravda? Zakroužkuj A (ano) nebo N (ne).

Lucemburkové nastoupili na český trůn ve 13. století.

Jan Lucemburský si vzal za ženu Anežku Přemyslovnu.

Jan Lucemburský byl vynikající bojovník, ale o vládu se příliš nestaral.

Karel IV. byl vzdělaný panovník, hovořil několika jazyky.

Karel IV. byl třikrát ženatý.

V roce 1368 založil v Praze univerzitu.

Pražská univerzita byla první vysokou školou v Evropě.

Za vlády Karla IV. se stavělo v gotickém uměleckém slohu.

A	N
A	N
A	N
A	N
A	N
A	N
A	N
A	N

Mikulášovy patálie v 5.A

V naší třídě právě čteme knihu francouzského spisovatele René Goscinného. Kniha se nám velmi líbí, a proto pro nás nebyl problém vytvořit další příběhy Mikuláše a jeho přátel.

Viktorie Olšovská, Adam Pavelka: Narozeniny

Byla středa, Celestýn slavil narozeniny a pozval všechny kluky ve třídě kromě Vendelína, protože ten by mu jídlem ušpinil hračky. Celkem jsme se těšili, protože by to mohla být velká sranda.

Celestýn nám řekl, že to bude u něj doma a že si máme připravit dárek. Když odešel, tak jsme si potají řekli, co mu dáme. Viktorín mu chtěl dát brýle, Augustýn fotbalový dres, já - Mikuláš učebnice a Albín paruku. Nakonec jsme se ale shodli, že mu vyrobíme společný dárek. Byla spousta návrhů. Nakonec jsme se shodli na jeho napodobeninu - soše z bláta. Pracovali jsme na ní asi tři hodiny a povedla se.

Ve čtyři hodiny odpoledne jsme byli u Celestýna doma. Sochu jsme nechali před domem. Vešli jsme dovnitř a všechno bylo výborně připravené. Hráli jsme si a dělali blbosti. V pět hodin se nás Celestýn zeptal, kde máme jeho dárek. My jsme mlčky pro něj šli ven a tu blátivou věc jsme dotáhli do Celestýnova domu. Když ji Celestýn uviděl, tak se rozbulil. Z toho jsme zesmutněli, ale Celestýn nám vysvětlil, že to jsou slzy radosti.

„Jsem moc šťastný, že jste mi vyrobili tak pěkný dárek,“ řekl Celestýn a začal nás všechny objímat.

Později, to už bylo tak po osmé hodině večer, nám Celestýnova máma řekla, že už je čas jít spát. Začali jsme tedy pomalu odcházet, ale Celestýn nás zastavil a řekl, že se mu ta socha tak líbí, že si ji vezme do postele a bude s ní spát.

Druhý den jsme přišli do školy a Celestýn nikde. Když konečně přišel, nevypadal moc nadšeně. Vysvětlil nám totiž, že si tou sochou ušpinil celou postel! A ráno ji musel čistit.

Tyto narozeniny si bude Celestýn dobře pamatovat.

Štěpán Kos, Josef Vodička: Celestýn není ve škole

Dneska byl fakt super den, protože Celestýn, mazánek paní učitelky, nepřišel do školy. Paní učitelka se divila, proč Celestýn nebyl ve škole, což jí přišlo hodně divné, protože Celestýn chodil do školy rád.

My s klukama jsme byli na jednu stranu rádi, jelikož je nám Celestýn protivný, a na druhou stranu neradi, protože se při vyvolávání nikdo nehlásil, takže paní učitelka často vyvolávala Kryšpína, který se rozbřečel.

My všichni jsme se domluvili, že půjdeme odpoledne na plácek. Cestou jsme uviděli Celestýna a sledovali ho. Byla to fakt prima zábava sledovat ho, aniž by nás viděl. Nakonec šel do optiky koupit si nové brýle. Když z obchodu vyšel, skoro jsme ho nepoznali. Pak šel domů, a tak jsme ho přestali sledovat.

Příští den se ve škole choval úplně jinak. Byl k nám drzý a ošklivý. Když ho paní učitelka viděl, jak nám nadává, dostal poznámku. Od té doby se chová úplně normálně.

Zajímalo by nás, co se s Celestýnem stalo.

Alžběta Olšovská: Bláto

Dnes byla sobota a my jsme se neučili, takže to bylo prima. Sešli jsme se na plácek a byli jsme tam jen já, Albín, který je hrozně silný, a Vendelín, který moc rád jí, protože ostatní jeli na víkend s rodiči stanovat nebo k příbuzným a tak různě.

Nevěděli jsme, co budeme dělat, když jsme jenom tři. Albín navrhl, že bychom mohli hrát kopanou.

„No to snad nemyslíš vážně?“ zeptal se ho Vendelín. „Vždyť jsme jenom tři!“

Ale to neměl říkat, protože se Albín rozzlobil a vlepil Vendelínovi facku a ten si to nenechal líbit a kopnul Albína do holeně.

Dál už se nedostali, protože se spustil strašný liják, a tak jsme se všichni běželi schovat do toho starého auta, co je na plácku a co se v něm dá bezvadně hrát na válku nebo na závody.

I když nepršelo dlouho, nám se ven z auta stejně moc nechťelo, protože všude bylo bahno a maminky nám zakázaly se na bahno jen podívat. Chvíli jsme seděli ve vraku, ale Albín pak řekl, že je to nuda a vyběhl ven, přičemž strčil do Vendelína, který zrovna jedl máslový chlebiček.

Vendelína to pořádně naštvalo, odhodil chlebiček, vyklonil se z vraku, sebral bláto do ruky a mrštil ho po Albínovi. Ten se nedal a ránu Vendelínovi vrátil, bláto se Vendelínovi rozpláclo po obličeji a potřísnilo i jeho nakousnutý chlebiček. Přišlo mi to legrační, tak jsem se tomu zasmál, ale neměl jsem to dělat, protože Vendelína strašně naštve, když mu někdo dělá něco s jídlem nebo se mu směje. Vzal hrst bláta a hodil mi ji do obličeje. Vyběhl jsem ven z auta a tam už stál Albín, který se řečtal na celé kolo, ale ne moc dlouho, protože Vendelín začal: „Tu máš!“ a vlepil mu pohlavek. Nakonec jsme se všichni začali prát a vůbec nám už nevadilo, že jsme se celí zamazali od bláta. Jediný, kdo s námi naše sdělení nesdílel, byla moje maminka, která mi bůhvíproč nedala k večeri pudink, a ještě jsem od ní dostal na celý týden domácí vězení.

Jaký byl letošní jazykový kurz v Borovici?

Z deníku Laury M.

Dnes ráno jedeme na jazykový kurz, budeme tam šest dní, odjezd ve čtyři hodiny od školy. S mojí nejlepší kamarádkou Amálkou (která má mimochodem dokonalé jméno) jsme se dohodly, že ke škole půjdeme spolu. Jede se na místo, které nese název Borovice u Mnichova Hradiště. Zajímalo by mne, proč zrovna Borovice. Třeba jejich je tam hodně, uvidíme. Teď asi půjdu dobalit. Hrozně se těším!

Téhož dne večer....

Jsmo na místě a holky se šly vysprchovat, takže mám chvíli na psaní. První dojmy... Je to tu skvělé! Cesta nám trvala něco přes hodinku, ale stejně to rychle uteklo. Máme pokoj po pěti, se mnou a Amálkou je tu ještě Nad'a, Monča a Kája. K večeri jsme měli dukátové buchtičky a rozdělili jsme se do týmů. Amálka není bohužel se mnou, ale je v modré skupině. Já s Nad'ou jsme ve fialových. Holky se vrací. Snad zítra napíši více.

Odpoledne bylo tak hezky, že nás učitelé nechali venku si hrát vybíjenou. Za chvíli bude pršet, takže rychle na pokoj, večer si vyprávíme horory a v noci se budeme bát. Volají nás na nástup, musím jít. Protože pršelo, šli jsme po tý-

mech hrát do bazénu vodní pólo. Jelikož plavání není má silná stránka, jen jsem tam byla u kraje, povedlo se mi ale dobře nahrát, tak snad nebudu tak marná.

Ráno jsme nestihla zapsat, šli jsme hned po snídani na výlet. Obešli jsme okolí a já stále přemýšlela, proč se tomu tady říká Borovice. Hned po obědě, jako by mi četli myšlenky, nám učitelé řekli, ať v týmech zkusíme vymyslet teorii, proč se to tu jmenuje Borovice.

Včera večer jsme představovali ostatním návrhy na téma „Proč se Borovici říká Borovice?“ Žlutí přišli s velice „originálním“ nápadem, prý proto, že je tady hodně borovic. Nás napadlo, že v tom

místě, kde měl být položen základní kámen, rostla malá borovice, která se měla uříznout. Tak na její památku. Dnes by měl být den zaměřený na olympiádu, tak snad se to podaří.

Olympiáda se povedla, nakonec byla i sranda. Náš tým skončil druhý. Ztratila jsem pyžamo, snad se najde, protože teď musím spát v tričku a teplácích. Dnes dopoledne budeme hrát turnaj v softbalu, ve kterém (k všeobecnému překvapení) nejsme tak špatná. Zato s vybíjenou už je to horší.

Softbal dopadl úplně suprově! Šla jsem na pátku jako poslední a náhodou jsem dala „home run“. Běžela jsme jako o závod a náš tým vyhrál. Ve vybíjené jsme byli až třetí, ale udělalo mi to stejnou radost.

Zítra odjíždíme domů, bude mi to tu hrozně chybět. Taky dneska večer bude diskotéka.

Šli jsme na vyhlášení. Náš tým byl ve finále druhý. Musíme balit a za chvíli jdeme na krátkou procházku.

Tak dnes odjíždíme. Už máme sbaleno. Tenhle týden byl skvělý.

K. Měchurová VII. A

Můj největší zážitek z jazykového kurzu?

Můj největší zážitek z jazykového kurzu byl táborák. Hrozně se mi líbilo, jak jsme všichni společně seděli u ohně a povídali jsme si.

Nejvíce se mi líbily hodiny. Hodně jsem se toho naučila a pobavila se.

Nejlepší byl bazén, hlavně mě bavilo vodní pólo.

Bylo super, jak se všichni zapojili do večerního programu, když jsme se měli navzájem bavit.

Moc se mi líbilo plavání, naučila jsem se šipku, dýchat pod vodou a různé skoky do vody.

Líbila se mi hlavně olympiáda, nohy mě bolí ještě teď.

Chtěla bych celému týmu organizátorů a hlavně paní učitelkám poděkovat za celý program a pevné nervy. Celý týden bych zhodnotila jako dobrodružný a vydařený.

Borovice u Mnichova Hradiště

Borovice je malá vesnička poblíž Mnichova Hradiště. A proč zrovna Borovice? K tomu se váže jedna historka. Kdysi dávno tu žil muž, který se jmenoval pan Borovička. Pan Borovička měl tři syny, ale žádný nebyl natolik schopný, aby převzal rodinné hospodářství. Pan Borovička se zamyslel a najednou dostal nápad. „Zasadím zde strom. Ten za synů, který vymyslí způsob jak na to, aby borovice rychle vyrostla, dostane hospodářství.“ Jak řekl, tak udělal. Nejstarší syn se zajímal pouze o sebe a hospodářství mu bylo k ničemu. Boj tedy začal mezi prostředním a nejmladším synem. Prostřední syn šel za zdejšími. O té se říkalo, že každému pomůže a vyřeší všechno. Syn za ní tedy přišel s velkým očekáváním. Čarodějka mu dala jakýsi lektvar, který by měl urychlit růst borovice. Bohužel ale lektvar napomohl. Teď už byla řada na nejmladším synovi. Ten se rozhodl, že půjde do lesa a třeba ho tam něco napadne. Seděl tam na kameni, ale marně. Nic ho nenapadlo. Šel tedy dál. Najednou narazil na velkou starou jeskyni. O té jeskyni se říkalo, že tam žije stará žena s kouzelným proutkem. Ale když se té ženě podíváte do očí, změníte se v kámen. Nejmladší syn sestoupil do jeskyně, všude kolem něj byly sochy zkamenělých lidí. „Kdo to je?“ ozvalo se a synovi začalo bušit srdce. Já, já, no já potřebuje se najíst. Jsem hladový.“ řekl, ale nedíval se ženě do očí. Když žena připravovala polévku, nejmladší syn vzal proutek a běžel, co mu síly stačily. Když přiběhl domů, řekl: „Ať borovice vyrostle!“ Mávnul proutkem. Borovice rostla a rostla, až vyrostla do velké výšky. Otec věděl, že syn bude dobrý hospodář. Předal mu tedy hospodářství a vesnice byla pojmenována podle borovice, která zde vyrostla a podle pana Borovičky, který vymyslel úkol pro své tři syny. Tuto historku si vypravují zdejší lidé, ale asi se nedozvíme, jestli je to pravda nebo ne.

Valentýna Mrázová VII.B

